

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 15T/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3520010070
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Odnoga
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2020:3520010070.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, samosudcom Mgr. Jánom Odnogom, v trestnej veci obžalovaného J. Z., K.. XX.X.XXXX B. I., stíhaného pre zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní dňa 28.4.2020 takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný: J. Z., K.. XX.XX.XXXX B. I., trvale bytom Č., t.č. ÚVTOS a ÚVV Ilava,

je vinný, že

po tom, čo sa s úmyslom spáchať trestný čin a ním získať majetkový prospech za účelom posmelenia sám intoxikoval psychiatrickými medikamentmi Tianeptínom a Diazepamom, čím sa priviedol do stavu nepríčetnosti, dňa 04.11.2019 v čase asi o 12.50 h v Novom Meste nad Váhom v parku Dominika Štubňu - Zámostského napadol poškodenú H. V. a to tak, že k nej pristúpil od zozadu, nezisteným spôsobom a predmetom ju udrel do zadnej časti krku, následne ju oboma rukami zozadu chytil za jej ramená so slovami „davaj peniaze, davaj peniaze“, načo sa poškodená začala mykať aby sa dostala z jeho rúk a kričala pritom „pomóc, varujte ma“, po čom ju obvinený pustil, poškodená sa otočila a zbadala obvineného J. Z.Á. držiaceho v pravej ruke nôž s dĺžkou asi 30 cm, s rúčkou tmavej hnedej ošúchanej farby, po čom sa obvinený J. Z. otočil a z miesta ušiel,

t e d a

proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou,

č í m s p á c h a l

zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. n), § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona obžalovanému ukladá ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom podal dňa 25.2.2020 na tunajšom súde obžalobu sp. zn. Pv 644/19/3304-42 zo dňa 25.2.2020 na obžalovaného J. Z., pre zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe ako je uvedené vo výroku o vine tohto rozsudku.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.4.2020 na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom po poučení o možnosti urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1, ods. 4 a o následkoch v rozsahu ods. 5 až 8 Trestného poriadku vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne preto samosudca postupoval podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku a obžalovanému kládol otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku, na ktoré obžalovaný odpovedal :

c) či rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu,
odpoveď obžalovaného : áno

d) či bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby,
odpoveď obžalovaného : áno

f) či rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu
odpoveď obžalovaného : áno

g) či bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu, pričom bol poučený aj, že prichádza do úvahy použitie § 38 ods. 5 Trestného zákona,
odpoveď obžalovaného : áno

h) či sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa kvalifikuje ako trestný čin,
odpoveď obžalovaného : áno

Nakoľko obžalovaný odpovedal na všetky uvedené otázky slovom „áno“ a súd nemal pochybnosti o pravdivosti jeho priznania, po zistení stanoviska prokurátora vyhlásenie obžalovaného o vine podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal a zároveň podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol, že dokazovanie o skutku v rozsahu priznanej viny nevykoná a vykoná iba dokazovanie súvisiace s výrokom o treste a ochranného opatrenia. Na základe uvedeného, súd potom obžalovaného uznal za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona pretože obžalovaný svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty daného trestného činu.

Z toho dôvodu súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie iba čítaním znaleckého posudku Q.. W. J. č. 115/2019 za súhlasu prokurátora a obžalovaného v súlade s ustanovením § 268 ods. 2 Trestného poriadku a v súlade s ustanovením § 269 prečítal správy na obžalovaného tak ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Podľa § 278 ods. 2 Trestného poriadku súd ďalej pri svojom rozhodovaní prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané. Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 36 písm. l) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že sa páchatel priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval.

Podľa § 36 písm. n) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom.

Podľa § 37 písm. m) Trestného zákona príťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije.

Podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

Podľa § 437 ods. 1 Trestného zákona ak je potrebné určiť, či trestný čin podľa zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov vykazuje znaky prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu podľa tohto zákona, použijú sa ustanovenia § 10 a § 11 tohto zákona v závislosti od formy zavinenia a trestnej sadzby uvedenej v zákone č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

Podľa § 10 ods. 1 Trestného zákona prečin je

- a) trestný čin spáchaný z nedbanlivosti alebo
- b) úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov.

Podľa § 11 Trestného zákona zločin je úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou päť rokov.

Zo znaleckého posudku Q.. W. J. č. 115/2019 vyplýva, že obžalovaný trpel a trpí aj zmiešanou poruchou osobnosti, emočne nestabilnou, dissociálnou poruchou osobnosti a histriónskou poruchou osobnosti, abúzm psychoaktívnych látok, mentálnou subnormou. V čase spáchania skutku intoxikáciou tianeptínom a diazepamom. Lieky užil v dávke, ktorá bola nadmerná a nebola ordinovaná lekárom. V čase skutku bol obžalovaný v stave intoxikácie psychotropnými látkami, nemohol z dôvodu intoxikácie rozpoznať nebezpečnosť svojho konania a ani svoje konanie ovládať, avšak intoxikáciu si spôsobil sám, vedome a z minulosti mal skúsenosti s vplyvom tak veľkého množstva psychotropných látok na svoju psychiku a správanie. Rozpoznávacie a ovládacie schopnosti boli v čase spáchania skutku úplne vymiznuté. Stav obžalovaného je možné len mierne zlepšiť ambulantnou psychiatrickou liečbou. Pobyť obžalovaného zo psychiatrického hľadiska nie je nebezpečný, netrpí poruchou kontaktu s realitou, je informovaný o platných normách a pravidlách. Má manipulatívne tendencie, svoje správanie racionalizuje psychickými problémami. Osobnosť obžalovaného je emočne nestabilná, má zníženú empatiu voči iným, poruchu sebaobrazu a histriónske rysy. Psychotropné látky u neho oplošťujú už premorbídne oslabené vyššie city a odbrzdujú jeho vnútorné zábrany. Má nariadené ochranné sexuologické liečenie, v ktorom znalkyňa doporučuje pokračovať a navrhuje nariadiť mu aj ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou. Porucha osobnosti obžalovaného je celoživotným ochorením, avšak niektoré psychopatologické symptómy možno zmierniť psychiatrickou liečbou. Prognóza ďalšieho vývoja osobnosti obžalovaného je však nepriaznivá. Obžalovaný má ordinovaný

psychiatrickú farmakoterapiu. Prípadné suicidálne úvahy je potrebné riešiť ad hoc. Momentálne nie sú prítomné. Vynucuje si nimi pozornosť a snaží sa manipulovať okolie. Patria k psychopatológii zmiešanej poruchy osobnosti.

Z odpisu z registra trestov na obžalovaného vyplýva, že bol doposiaľ 11 krát odsúdený za spáchanie trestného činu. Celkovo sa dopustil spáchania 26 trestných činov. Obžalovaný páchal majetkovú i násilnú trestnú činnosť. Boli mu uložené podmienkové tresty odňatia slobody aj viacero nepodmienených. Najdlhší nepodmienený trest odňatia slobody mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/16/2006 a to na 11 rokov, ktorý trest vykonal 14.11.2016.

Z oboznámeného spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/16/2006 vyplýva, že obžalovaný bol v danom konaní odsúdený rozsudkom č.k. 3T/16/2006-342 zo dňa 31.3.2006, právoplatným dňa 31.3.2006 na nepodmienený trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov za spáchanie v bode 1/ trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 trestného zákona a trestný čin sexuálneho násillia podľa § 241a ods. 1 trestného zákona, v bode 2/ trestného činu znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Trestného zákona, v bode 3/ trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b) trestného zákona, trestného činu sexuálneho násillia podľa § 241a ods. 1 trestného zákona a trestného činu znásilnenia podľa § 241 ods. 1 trestného zákona, všetko trestného zákona v znení účinnom do 1.1.2006. Obžalovaný teda proti inému použil hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, použil proti inému násillie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchal so zbraňou (pristúpil k poškodenej zozadu s nožom v ruke, ktorý jej priložil ku krku), 2x násillím donútil ženu k súložiu, hrozbou bezprostredného násillia donútil iného k análnemu styku a násillím donútil iného k orálnemu styku.

Z výpisu ústrednej evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný nebol postihnutý za priestupok.

V súvislosti s rozhodovaním o treste je vždy potrebné zohľadniť základné pravidlá pre ukladanie trestu uvádzané v § 34 Trestného zákona. Toto ustanovenie v odseku 1 zakotvuje účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Trest je pritom jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Ochrana spoločnosti sa tak uskutočňuje dvoma základnými prvkami, a to prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcía medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Ďalšou nevyhnutnou zásadou pri ukladaní trestu je aj zásada proporcionálnosti (úmernosti) trestu, z ktorej vyplýva, že trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu. Úmernosť trestu okrem iného určuje aj pohnútku páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Možnosť nápravy páchatela konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatela na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatela má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Pri ukladaní trestu pritom treba vždy vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu.

V intenciách vyššie uvádzaných základných zásad pre ukládanie trestu súd pri prihladnutí na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy, jeho priznanie a vyhlásenie viny uložil obžalovaného ako druh trestu trest odňatia slobody a to na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov.

Pri obligatórnom skúmaní pomeru a miery závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť a to podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti v konaní pred súdom príslušnému orgánu a to jednak súdu, keďže obžalovaný svojím vyhlásením o vine na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v podstate odbremenil súd od dokazovania jeho viny, ktorou skutočnosťou napomáhal súdu pri objasňovaní trestnej činnosti (viď tiež stanovisko Najvyššieho súdu SR č. 44 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. 5/2017) pričom tak vykonal bez ohľadu na to, že by bola akýmkoľvek spôsobom predznamenaná konkrétna výška jeho trestu. Zároveň k napomáhaniu objasňovania trestnej činnosti obžalovaný prispel už aj v prípravnom konaní spolupracou s orgánmi činnými v trestnom konaní, kedy sa priznal a spolupracoval aj pri previerke výpovede na mieste, kde ukázal priebeh skutku (č.l. 111). Zároveň u obžalovaného súd zistil jednu priťažujúcu okolnosť a to podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a to že bol už za trestný čin odsúdený - konkrétne sa v tomto prípade jedná o viaceré nezahladené odsúdenia s výnimkou odsúdenia v konaní Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/16/2006, na ktoré nemožno prihliadnúť ako na priťažujúcu okolnosť, keďže už súd na túto prihliada v zmysle § 38 ods. 5 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, podľa názoru súdu túto obžalovanému nemožno priznať. Predpokladmi na jej priznanie sú v zásade dve veci: - priznanie sa k spáchaniu trestného činu a jeho úprimné oľutovanie. Obžalovaný sa síce priznal k spáchaniu skutku ale nespĺnil podľa názoru súdu požiadavku úprimnej ľútosti. Ľútosť nemôže byť totiž iba formálna. Spôsob vyjadrenia ľútosti môže byť u rôznych páchatel'ov rôzny, pričom môže byť závislý na osobnosti páchatel'a, úrovne jeho emocionálnej inteligencie, povahy, spôsobu spáchania trestného činu, pričom pri identifikácii úprimnej ľútosti je potrebné prihliadať aj k predchádzajúcemu životu vo vzťahu k spáchaným trestným činom a následného života po vykonaní trestu. Obžalovaný v zásade vyjadril ľútosť slovne tým, že povedal, že skutok ľutuje. Pri prihliadnutí nielen na predchádzajúci život obžalovaného, ktorý mal v čase skutku ako aj vyhlásenia rozsudku 37 rokov a 11 právoplatných odsúdení za 26 spáchaných trestných činov ale aj na závery znaleckého posudku, že má zníženú empatiu voči iným, až premorbidne oslabené vyššie city, ktoré ešte oplošťuje užívanie psychotropných látok a odbrzdzuje zábrany o čom obžalovaný vie, pretože s nadmerným množstvom psychotropných látok má skúsenosti, tiež, že prognóza vývoja osobnosti je u neho nepriaznivá, pričom boli u neho zistené aj manipulatívne tendencie, svoje správanie racionalizuje psychickými problémami, podľa názoru súdu jeho ľútosť nemožno považovať za úprimnú. Obžalovaný vykonával svoj najdlhší nepodmienečný trest do 14.11.2016, následne vykonával dvojročný nepodmienečný trest odňatia slobody uložený mu rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/128/2010, ktorý vykonal 14.11.2018. Po vykonaní trestu nebol pustený na slobodu, pretože bolo rozhodnuté o pokračovaní vo výkone ochranného sexuologického liečenia ústavnou formou aj po skončení výkonu trestu odňatia slobody a to v Psychiatrickej nemocnici vo Veľkom Záluží. Dňa 13.6.2019 Okresný súd Nitra rozhodol zmene formy liečenia na ambulantnú formu. Obžalovaný tak ani nie za 5 mesiacov, čo bol na slobode, sa dopustil opätovne závažnej násilnej trestnej činnosti, ktorej spôsob spáchania priskočením k poškodenej odzadu s nožom v ruke je v podstate podobný s trestným činom lúpeže v konaní 3T/16/2006 (bod 3), hoci tento bol aj so sexuálnym podtextom. Za takéhoto stavu, kedy obžalovaný ani nie 5 mesiacov po prepustení na slobodu po predchádzajúcom vykonaní trestu za spáchanie šiestich násilných trestných činov, opätovne spáchal rovnaký trestný čin a s prihliadnutím aj k osobnosti obžalovaného, súd neuveril, že by ľútosť obžalovaného bola úprimná. Ľútosť predstavuje určitý vnútorný postoj páchatel'a k spáchanej trestnej činnosti. Ľútosť nemožno považovať za úprimnú, ak sa totiž páchatel', ktorý je iba krátko na slobode dopustí opätovne spáchania rovnakého trestného činu a to dokonca po odpykaní vysokého nepodmienečného trestu. Takéto opätovné protispoločenské konanie po odsúdení už za 26 trestných činov v minulosti odzrkadľuje skutočný vnútorný postoj páchatel'a k spáchanej trestnej činnosti, ktorý nemôže byť zmenený iba verbálnym prejavom ľútosti. Inými slovami, pokiaľ niekto po viacnásobnom odsúdení opakovane pácha trestnú činnosť nemožno uveriť, že by skutočne oľutoval stíhaný skutok. Obžalovaný vedomý si toho, čo je protiprávne konanie, čo je trestný čin, a aj čo je násilný trestný čin lúpeže so zbraňou, sa jedného dňa krátko potom ako bol na slobode rozhodol, že pôjde do mesta spraviť nejaké peniaze. Zobral si pre istotu z kuchyne nôž a na odvahu

zjedol veľké množstvo psychiatrických liekov. Potom si sadol za bieleho dňa do parku a s prichystaným nožom číhal na svoju obeť a svoj plán aj zrealizoval. Za týchto okolností, pokiaľ aj obžalovaný slovné vyjadril, že ľutuje skutok pri prihladnutí aj k veľkému počtu spáchaných trestných činov v minulosti, súd mu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona nepriznal. Súd pritom dáva do pozornosti aj rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 To 44/2017 z 30. mája 2017 a 3To/86/2019 zo dňa 30.10.2019 v rámci ktorých bol vyslovený názor, že poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona nemá byť priznávaná „paušálne“ pri iba slovnom, formálnom vyjadrení ľutosti, pričom práve aj množstvo predchádzajúcich spáchaných trestných činov alebo iných okolností týkajúcich sa osoby páchatel'a je dôležitým kritériom pri rozhodovaní, či túto poľahčujúcu okolnosť priznať alebo nie. Súhlas s uvedeným vyslovil aj Ústavný súd SR v rozhodnutí III. ÚS 708/2017 zo dňa 28.11.2017.

Obžalovaného súd odsúdil za zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, kde je v kvalifikovanej skutkovej podstate odseku 2 trestná sadzba v rozmedzí od 7 do 12 rokov. Vzhľadom na to, že obžalovaný sa opätovne dopustil spáchania zločinu, do úvahy pripadal obligatórne (keďže sa nejednalo o uloženie zvýšeného úhrnného alebo súhrnného trestu podľa § 38 ods. 7 Trestného zákona) postup podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona vo vzťahu k odsúdeniu za zločiny v konaní Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/16/2006, na ktoré odsúdenie možno prihliadať, pretože nie je zahladené ani nebolo zrušené. Z uvedeného dôvodu sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby v § 188 ods. 2 Trestného zákona v zmysle § 38 ods. 5 a postupom podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona zvyšovala o jednu polovicu (rozdiel zo sadzby 7-12 = 5 rokov, z čoho jedna polovica predstavuje 2,5 roka), preto by prichádzal do úvahy trest v upravenej trestnej sadzbe v rozmedzí od 9,5 roka až 12 rokov. Pokiaľ ide o určenie, že predchádzajúce trestné činy v konaní 3T/16/2006 podľa trestného zákona č. 140/1961 Zb. sú zločinmi, toto vyplýva z použitia § 437 ods. 1, § 11 Trestného zákona, pričom všetky trestné činy, za ktoré bol obžalovaný odsúdený v konaní 3T/16/2006 sú podľa súčasných kritérií zločinmi, pretože sa jedná o úmyselné trestné činy, pričom v každom bola horná hranica trestnej sadzby prevyšujúca 5 rokov (§ 234 - Lúpež - 2 až 10 rokov, v odseku 2: 5 rokov až 12 rokov, § 241 - Znásilnenie - 2 až 8 rokov, § 241a - Sexuálne násilie - 2 až 8 rokov).

Súd pri konečnom rozhodovaní o výške trestu odňatia slobody, ktorý druh trest musel súd obligatórne v prípade obžalovaného za spáchaný zločin ukladať v zmysle § 34 ods. 6 Trestného zákona, prihliadol aj na samotný postoj obžalovaného k spáchanému trestnému činu, teda, že sa k spáchaniu priznal a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že je vinný, čím napomáhal aj hospodárnosti a rýchlosti konania. To bol aj jeden z dôvodov, prečo podľa názoru súdu pripadalo do úvahy ukladanie trestu na samej dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, ktorá vo výmere 9,5 roka dostatočne napĺňa všetky kritéria pre ukladanie trestov § 34 Trestného zákona. Ide o trest pomerne vysoký, avšak pri prihliadnutí na spôsob jeho spáchania, trestnú minulosť obžalovaného, je nevyhnutné uviesť, že ochrana spoločnosti si takýto trest nevyhnutne vyžaduje. Obžalovaný je rizikovým páchatel'om s nepriaznivou prognózou vývoja aj do budúcnosti a podľa názoru súdu vzhľadom na predchádzajúce veľké množstvo odsúdení za majetkové ale aj násilné trestné činy u neho nie je dôvod na postup podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na mimoriadne zníženie trestu pri vyhlásení viny pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, preto súd obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Pretože znalkyňa Q.. W. J. v znaleckom posudku č. 115/2019 konštatovala u obžalovaného potrebu uloženia psychiatrického ochranného liečenia, ktoré môže niektoré psychopatologické symptómy obžalovaného zmierniť, súd podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložil podľa odporúčania znalkyne obžalovanému aj ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom na Krajský súd v Trenčíne s tým, že lehota 15 dní na podanie odvolania v tomto prípade neplynie do 30.4.2020 a začína plynúť až dňa 4.5.2020. Právo podať odvolanie neprináleží tomu, kto sa tohto práva už výslovne vzdal. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Odvolanie môže podať prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku a to v neprospech i v prospech obžalovaného.

Odvolanie môže podať obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Odvolanie môžu podať v prospech obžalovaného okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka obžalovaného). Prokurátor môže tak urobiť i proti vôli obžalovaného.

Odvolanie môžu podať zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môže i proti vôli obžalovaného za neho v jeho prospech odvolanie podať aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

Odvolanie môže podať štátny orgán starostlivosti o deti a mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka mladistvého obžalovaného, a to len v jeho prospech, a to aj proti jeho vôli.

Odvolanie môže podať poškodený, ktorý si uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu.

Odvolanie môže podať zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.